

Sygn. akt VI W 1339/20

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

**Dnia 11 października 2021r.**

Sąd Rejonowy Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu Wydział VI Karny w składzie:

Przewodniczący sędzia Izabela Hantz – Nowak

Protokolant: p.o. staż. Marta Dominik-Korzec

przy udziale –

po rozpoznaniu dnia 10.03.21r., 14.07.21r., 4.10.21r.

sprawy **E. G.**, s. S. i B. zd. B., ur. (...) w Ż.

obwinionego o to, że:

w dniu 30.06.20r. ok godz. 18:15 w L. na autostradzie (...) kierował pojazdem marki M. o nr rej. (...) i nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze wskutek czego doprowadził do uderzenia w poprzedzający go pojazd marki V. (...) o nr rej. (...) czym stworzył zagrożenie w ruchu drogowym

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw

I. Obwinionego **E. G.** uznaje za winnego popełnienia w sposób opisany wyżej wykroczenia z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie tego art. 86 § 1 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w kwocie 600 (sześćset) zł.

II. Na podstawie art. 118 § 1 i 4 kpw oraz art. 617 kpk i art. 3 ust 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 27, poz. 152) zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 70 zł, częściowo zwrot kosztów opinii biegłego w kwocie 1000 zł i opłatę 60 zł, w pozostałym zakresie zwalniając obwinionego.

/-/ s. I. Hantz – Nowak

## UZASADNIENIE

W dniu 30 czerwca 2020 r. około godziny 17:00 w L. na autostradzie (...) K. W. kierował samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...), kierując się w stronę K.. Pasażerami w tym samochodzie była E. W., żona kierującego, oraz J. W. i D. W., dzieci w wieku 12 i 8 lat. K. W. jechał przed zespołem pojazdów złożonym z ciągnika siodłowego marki M. o nr rej. (...) i naczepy o nr rej. (...) kierowanym przez E. G.. Kierujący pojazdem marki M. jechał w bliskiej odległości od pojazdu pokrzywdzonego, a w pewnym momencie uderzył w tył samochodu marki V. (...). Żona kierującego wykonała zdjęcia pojazdu marki M. oraz zadzwoniła pod numer 112, aby zgłosić zdarzenie. K. W. zaczął zwalniać w celu znalezienia bezpiecznego miejsca do zatrzymania pojazdu. W tym czasie E. G. wyprzedził pojazd marki V. (...) odjechał w kierunku K.. Pokrzywdzony udał się na posterunek Policji w P., aby zgłosić zdarzenie. W samochodzie marki V. (...) został uszkodzony tylny zderzak oraz kłapa bagażnika.

**Obwiniony E. G.**, ma 47 lat, jest zatrudniony w firmie (...) Sp. z o.o. i z tego tytułu otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 1930 zł netto miesięcznie. Na utrzymaniu ma dwoje dzieci. Jest właścicielem pojazdu marki O. (...) rocznik 1996. Obwiniony wcześniej nie był karany.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- częściowo wyjaśnień obwinionego E. G. (k. 44-45 akt),

- zeznań świadków: K. W. (k. 65-66 w zw. z k. 12-13 akt), E. W. (k. 66 w zw. z k. 42 akt), R. T. (k. 108-109 akt)

- dokumentów w postaci: notatki urzędowej (k. 4), protokołu oględzin pojazdu marki V. (...) (k. 17-18 akt), protokołu oględzin pojazdu marki M. (k. 37 akt), zdjęć pojazdu marki M. (k. 24 akt oraz k. 35 akt), zdjęć wykonanych w dniu zdarzenia (k. 16 akt), wydruku z tachografu (k. 48 akt), opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego, maszyn i urządzeń (k. 74-91 akt) oraz danych o karalności obwinionego E. G. za wykroczenia drogowe z Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Miejskiej Policji w P. (k. 121 akt).

Obwiniony E. G. w toku przeprowadzonego postępowania nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia. Wskazał, że nie jest możliwe, by doprowadził do uderzenia samochodu marki V. (...), albowiem zgodnie z tachografem o godzinie 17:56 był w Ś., a w związku z tym nie ma możliwości, by o godzinie 18:15 znajdował się na miejscu zdarzenia. Przy tym zaznaczył również, że rysa znajdującą się na lewym przednim narożu pojazdu marki M., powstała dawno temu. Obwiniony wskazał również, iż w jego ocenie, gdyby rzeczywiście prowadzony przez niego pojazd ciężarowy o masie 40 ton uderzył w samochód osobowy marki V. (...) to powstałe uszkodzenia byłyby znacznie większe.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego, jedynie w zakresie w jakim wskazał, że o godzinie 17:56 był w Ś., albowiem powyższe znajduje potwierdzenie w wydruku z tachografu znajdującego się w aktach sprawy. Sąd jednak nie dał wiary temu, że obwiniony nie doprowadził do uderzenia samochodu marki V. (...).

W ocenie Sądu wyjaśnienia obwinionego, który próbował wskazać, że skoro nie było go o godzinie 18:15 w miejscu zdarzenia to nie dopuścił się zarzucanego mu czynu, nie zasługują na uwzględnienie. Należy wskazać, iż przeczą temu pozostałe dowody zgromadzone w aktach sprawy, w tym zwłaszcza zeznania świadków, dokumentacja fotograficzna z miejsca zdarzenia, a także opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego, maszyn i urządzeń. Przy tym zaznaczyć należy, iż godzina 18:15, początkowo wskazywana jako moment, w którym doszło do zdarzenia, została skorygowana przez pokrzywdzonego w jego zeznaniach przed Sądem. K. W. wskazał, iż w rzeczywistości do uderzenia samochodu V. (...) doszło około godziny 17:00. Na powyższe wskazują również pozostałe dowody takie jak nazwy udostępnionych plików cyfrowych w postaci zdjęć z momentu zdarzenia, w których wskazana jest godzina ich wykonania. W ocenie Sądu zebrane w sprawie materiały dowodowe nie pozostawiają wątpliwości, iż obwiniony uderzył w samochód marki V. (...).

Oceniając zeznania **świadka K. W.** Sąd uznał je za w pełni wiarygodne, albowiem były konsekwentne, logiczne oraz spójne, a ponadto znalazły potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym. Świadek wskazał, iż kierujący pojazdem marki M. jechał w bardzo bliskiej odległości za prowadzonym przez niego V. (...), a pewnym momencie uderzył w tył jego samochodu, po czym wyprzedził go i odjechał. Przy tym zaznaczyć należy, iż świadek w zeznaniach przed Sądem skorygował swoje wcześniejsze zeznania wskazując, iż moment zdarzenia to ok. godzina 17:00.

Sąd nie znalazł również podstaw by kwestionować zeznania złożone przez **świadka E. W.** – pasażerki samochodu marki V. (...). Sąd uznał zeznania świadka za wiarygodne, albowiem były konsekwentne, logiczne oraz spójne, a ponadto znalazły potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym. Świadek w swoich zeznaniach wskazała, że kierujący pojazdem marki M. jechał za samochodem prowadzonym przez K. W. utrzymując niebezpiecznie bliski dystans. Następnie obwiniony uderzył w odczuwalny sposób w pojazd marki V. (...), w związku z czym świadek wyciągnęła telefon by zrobić zdjęcie pojazdu marki M.. Świadek wskazała, że zadzwoniła pod numer 112, a w tym czasie obwiniony wyprzedził ich auto i odjechał.

Sąd dał wiarę również zeznaniom **świadka R. T.**, biegłego, który sporządził opinię z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego, maszyn i urządzeń. Zeznania świadka były logiczne, spójne i konsekwentne, a ponadto świadek jako osoba obca dla pozostałych uczestników postępowania nie miał żadnego interesu w wydaniu opinii na korzyść lub niekorzyść obwinionego.

Za przydatną dla ustalenia stanu faktycznego niniejszej sprawy Sąd uznał pisemną opinię z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego, maszyn i urządzeń, sporządzoną przez biegłego R. T.. Opinia ta jest bowiem jasna, pełna i nie zawiera wewnętrznych sprzeczności, a jej wnioski zostały przedstawione w sposób logiczny i zrozumiały. Sporządzona została przy tym przez biegłego o bardzo dużym doświadczeniu zawodowym i wysokim poziomie wiedzy fachowej i znajduje oparcie w aktualnym stanie wiedzy. Pisemna opinia biegłego wykazała, iż ustalenia rekonstrukcji technicznej oparte o materiał dowodowy wskazują, że charakterystyczne uszkodzenie pokrywy bagażnika samochodu osobowego V. (...) mogły powstać w skutek kolizyjnego najechania (uderzenia) pojazdu marki M. w tył tego samochodu. Przy tym przebieg przedmiotowego zdarzenia ma ścisły związek z brakiem zachowania niezbędego odstępów pomiędzy pojazdami przez obwinionego.

Za wiarygodne Sąd uznał zgromadzone w toku postępowania **dowody z dokumentów**. Wskazane dowody zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby oraz w zakresie ich kompetencji. Prawdziwości omawianych dowodów nie kwestionowała żadna ze stron, a Sąd nie znalazł podstaw by uczynić to z urzędu.

### **Sąd zważył, co następuje :**

Obwiniony stanął przed Sądem Rejonowym Poznań- Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu obwiniony o to, że w dniu 30 czerwca 2020 roku około godziny 18:15 w L. na autostradzie (...) kierował pojazdem marki M. o nr rej. (...) i nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze wskutek czego doprowadził do uderzenia w poprzedzający go pojazd marki V. (...) o nr rej. (...) czym stworzył zagrożenie w ruchu drogowym, czyli o popełnienie wykroczenia z art. 86 § 1 kw. Sąd omyłkowo nie dokonał korekty opisu czynu w zakresie godziny, o której miało miejsce zdarzenie, zamiast g. 18:15, powinno być około g. 17:00.

Wykroczenie opisane w art. 86 § 1 k.w. popełnia ten, kto nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Dla bytu przedmiotowego wykroczenia niezbędne jest zatem m. in., by sprawca nie zachował należytej ostrożności tzn. takiej, jaka była wymagana w określonej sytuacji. Stopień ostrożności, jakiej wymaga się od uczestnika ruchu w konkretnych okolicznościach wynika z obowiązujących w ruchu lądowym zasad bezpieczeństwa. Podstawowy akt prawny, regulujący zasady ruchu lądowego – ustawa z dnia 20 czerwca 1997 roku - Prawo o ruchu drogowym (t. jedn. Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 z późn. zm.), zobowiązuje w art. 3 ust. 1 każdego uczestnika ruchu oraz każdą inną osobę znajdującą się na drodze do zachowania ostrożności, a w przypadku, gdy ustawa tego wymaga - szczególnej ostrożności, jak również nakazuje unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Z powyższej dyrektywy wynika, iż każdy uczestnik ruchu drogowego powinien w każdym przypadku zachowywać ostrożność tzn. postępować uważnie i przezornie, reagować odpowiednio do zaistniałej sytuacji na drodze oraz podejmować czynności, które zgodnie ze sztuką i techniką prowadzenia pojazdów samochodowych są obiektywnie niezbędne do zapewnienia maksymalnego bezpieczeństwa a także powstrzymać się od czynności, które mogłyby to bezpieczeństwo zmniejszyć.

W doktrynie podkreśla się, że "należyta" ostrożność należy rozumieć jako odpowiednią, właściwą, stosowną, a zatem taką, jaka jest wymagana w danych okolicznościach (zob. M. Szymczak (red.), Słownik, t. 2, s. 267). Chodzi przy tym zarówno o "zwykłą ostrożność", jak i "ostrożność szczególną". Stąd słusznie zauważył SN: "Dla odpowiedzialności z art. 86 k.w. konieczne jest ustalenie, że sprawca nie zachował "należytej ostrożności", a więc takiej, jaka była wymagana w danej sytuacji. Każdy uczestnik ruchu drogowego jest obowiązany do zachowania ostrożności, czyli do postępowania uważnego, przezornego, stosowania się do sytuacji istniejącej na drodze. W niektórych sytuacjach ustawa wymaga jednak od uczestnika ruchu drogowego ostrożności szczególnej, a więc większej, niż zwykle wymagana. Taka szczególna ostrożność, to ostrożność polegająca na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestników ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie" (wyr. SN z 29.4.2003 r., III KK 61/03, OSNwSK 2003, Nr 1, poz. 886).

Należy zatem zgodzić się, że należyta ostrożność to "uwzględnianie istniejących w danym momencie okoliczności ruchu drogowego (...). W tym sensie do elementów zachowania należytej ostrożności zalicza się przewidywanie,

uzasadnione zwykłym w danej sytuacji doświadczeniem życiowym, że inny użytkownik ruchu drogowego zachowa się nieostrożnie (zasada ograniczonego lub umiarkowanego zaufania), np. w wyniku naruszenia zasad ruchu drogowego.” (zob. J. Bafia, w: J. Bafia, D. Egierska, I. Śmietanka, Kodeks wykroczeń, 1974, s. 254–255).

Zgodnie z dyrektywą przewidzianą w art. 19 ust. 2 pkt 3 ustawy – Prawo o ruchu drogowym: kierujący pojazdem jest obowiązany utrzymywać odstęp niezbędny do uniknięcia zderzenia w razie hamowania lub zatrzymania się poprzedzającego pojazdu. Nie ma wątpliwości, że obowiązek ten ma na celu zapewnienie bezpieczeństwa uczestników ruchu drogowego i ciążył również na obwinionym kierującym pojazdem marki M..

Do znamion wykroczenia określonego w art. 86 § 1 k.w. należy również spowodowanie zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Realizacja przez obwinionego przedmiotowego znamienia nie może ulegać jakiegokolwiek wątpliwości, ponieważ w stanie faktycznym niniejszej sprawy zagrożenie to skonkretyzowało się i przybrało postać realną, w postaci zderzenia i uszkodzenia pojazdu poprzedzającego pojazd kierowany przez obwinionego.

Jak wynika z przeprowadzonego postępowania dowodowego obwiniony swoim zachowaniem wypełnił więc znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. W ocenie Sądu, obwiniony poprzez naruszenie zasad ruchu drogowego – a zwłaszcza dyrektywy przewidzianej w art. 19 ust. 2 pkt 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym – nie zachował szczególnej ostrożności. Zachowanie obwinionego spowodowało tym samym zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, albowiem nie zachowując odstępów niezbędnych do uniknięcia zderzenia w razie hamowania lub zatrzymania się poprzedzającego pojazdu obwiniony doprowadził do zderzenia z jadącym przed nim pojazdem marki V. (...).

Konkludując, zebrane w sprawie dowody wskazują na to, iż E. G., w dniu 30 czerwca 2020 roku, w wyniku niezachowania należytej ostrożności poprzez brak niezbędnego odstępów od poprzedzającego go pojazdu doprowadził do uderzenia samochodu osobowego marki V. (...) czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu lądowym.

Przy tym Sąd wskazuje, iż w wyniku omyłki nie zmienił treści zarzutu stawianego obwinionemu, w którym moment zdarzenia powinien być określony na około godzinę 17:00, ponieważ na ten fakt wskazują wszystkie przeprowadzone w sprawie dowody.

Przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze zarówno dyrektywy ustawowego wymiaru kary zawarte w art. 86 § 1 k.w. i art. 39 § 1 i 2 k.w., jak i wskazania z art. 33 k.w. i art. 47 § 6 k.w. Wykroczenie przypisane obwinionemu zagrożone jest karą grzywny.

Jako okoliczność obciążającą, Sąd potraktował uprzednią karalność obwinionego za wykroczenia drogowe, która wynika z dowodu w postaci danych o karalności obwinionego E. G. za wykroczenia drogowe z Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Miejskiej Policji w P..

Mając na uwadze charakter czynu jakiego dopuścił się obwiniony, w ocenie Sądu, kara 600 zł grzywny nie przekracza stopnia winy, uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu, bierze pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie ma osiągnąć wobec ukaranego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Jednocześnie wysokość orzeczonej grzywny nie przekracza możliwości finansowych i zarobkowych obwinionego, który posiada wystarczające możliwości majątkowe, by wskazaną karę uiścić jednorazowo, względnie w systemie ratalnym. W opinii Sądu, grzywna w podanym wymiarze spełni wobec obwinionego cele zapobiegawcze i wychowawcze, uzmysławiając mu, jak ważną i istotną dla bezpieczeństwa ruchu drogowego regułą jest konieczność zachowania niezbędnego odstępów od poprzedzającego pojazdu. Przedmiotowa kara spełni również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie 2 wyroku, na podstawie przepisów tam wskazanych. Przepisy te wprowadzają bowiem ogólną zasadę, iż w postępowaniu w sprawach o wykroczenia, w przypadku wydania wyroku skazującego, koszty obciążają obwinionego. Jedynie w wyjątkowych okolicznościach przepisy stanowią, iż Sąd może zwolnić obwinionego w całości lub w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją

podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności.

W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie takie szczególne okoliczności nie występują. Obwiniony jest osobą czynną zawodowo, osiągającą stały dochód w wysokości 1930 zł netto miesięcznie. Należy zatem przyjąć, iż ma on stosowne możliwości do tego, by uiścić koszty prowadzonego przeciwko niemu postępowania sądowego. Tym samym, biorąc pod uwagę treść wskazanych w punkcie 2 wyroku przepisów, Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 70 zł oraz opłatę od orzeczonej kary w kwocie 60 zł, a także częściowo zwrot kosztów opinii biegłego w kwocie 1000 zł.

/-/ I. H. – N.